

Jytte huskede det godt. Hun undrede sig kun over, at det ikke var længere siden.

„Du kan for mig gøre ganske, som du vil, lille Mor!

„Jeg har jo fortalt dig om min gamle Grandtante Ernestine, som havde sit Ophold her, da jeg var Barn.“

„Var det hende, der var lidt smaatosset og altid talte i Bibelsprog?“

„Smaatosset? Det veed jeg ikke. Hun hørte til Herrnhutterne, som man dengang sagde. Hun gik altid sortklædt, i en Slags Ordensdragt, og vi Børn havde en sand Rædsel for det gamle Menneske. Jeg har i disse Dage set hende for mig overalt, og i Nat drømte jeg mærkværdig levende om hende. Hun stod ved min Seng og talte.“

„Men — Mor!“

„Ja, jeg siger det ikke for at gøre dig bange. Jeg tror ikke paa Spøgelser — det er ikke saadan at forstaa. Men jeg veed, at jeg bliver ikke det Syn kvit, saa længe jeg er her. Derfor vil jeg bort.“

„Ja, lad os saa endelig rejse! For min Skyld kan det ske naarsomhelst.“

VI

Det politiske Sommermøde i Strige Skov — Enslev-Mødet, som det nu kaldtes — blev trods Pastor Gaardbos tavse Modstand forberedt som en Hyldingsfest for den gamle Fører. Det var for Ungdommen noget af et Eventyr at skulle se og høre denne Mand, hvis Bedrifter allerede tilhørte Sagnetes Verden, og om hvis Karakter der i Tidens Løb havde dannet sig saa mange, hinanden modsigende Myter.

Spændingen var saa meget større, som der i den sidste Tid var gaaet Rygter gennem Bladene om en opstaaet Strid mellem ham og den nuværende Regeringschef, Tyrstrup. Et Par Højreaviser havde endog paastaat, at det var Enslevs skjulte Hensigt at benytte Valgene til at fælde denne Mand, som han i sin Tid selv havde valgt til sin Afløser. Enslev beklædte endnu Æresstillingen som Partiets Formand, og det var karakteristisk for den offentlige Mening om ham, at alligevel ingen fandt Rygterne helt